

Número 29, juny 2014

Generació de compositors

12è aniversari del Premi Internacional
"Joan Guinjoan" de Composició

Arriba la coda

Entra

Arriba la coda
Roser Serrano

Els Grans Conjunts d'aquest quadrimestre ja són aquí per acomiadar el curs i donar el tret de sortida a l'estiu

L'entrevista

Entra

Gemma Humet
Roser Serrano

"Una de les coses bones que té l'Esmuc és que em va donar a conèixer gent amb moltes històries diferents"

Article

Entra

La Flauta Mágica segun Papagena
Daniela De Marchi

La òpera vista desde el punto de vista de un curioso personaje secundario

Gent Esmuc

Entra

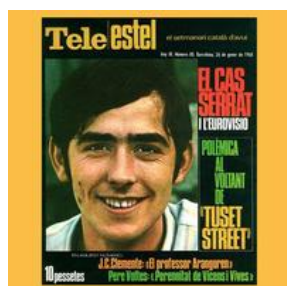

El difícil camí de la composició
Irene Collado

Audiició d'estudiants de composició de l'Esmuc

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Generació de compositors

12è aniversari del Premi Internacional "Joan Guinjoan" de Composició

Eduard Resina
Cap del departament de Teoria, Composició i Direcció

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

El Premi Internacional "Joan Guinjoan" per a Joves Compositors es convocà per primer cop el curs 2001-2002 (tot just inaugurada l'Escola Superior de Música de Catalunya), després que el compositor Joan Guinjoan s'avingués de forma entusiasta a cedir el seu nom per a aquest concurs i també s'involucrés activament en la seva realització, participant en els successius jurats que s'han fet al llarg de les seves, fins ara, dotze edicions.

El nom de Joan Guinjoan representava un símbol i un referent perfectes per a un premi organitzat per un nou departament de composició que en aquells moments naixia amb la voluntat explícita de romandre obert a tota mena d'estètiques, llenguatges i tendències creatives, defugint la llosa habitual d'una única escola de pensament. L'obra del mestre Guinjoan és genuïnament oberta i impredecible, marcada més pel segell d'una qualitat, actitud i vitalitat excepcionals, que no pas per la invariabilitat d'un llenguatge, estil o mètode determinat. Una llibertat creativa tan gran que transcendeix els límits del propi estil.

El premi tenia com a objectius promoure i incentivar el treball creatiu dels joves compositors, començant pels del mateix centre, així com ajudar a visualitzar i projectar l'Escola arreu del món. De les noves generacions de compositors sorgits de l'Esmuc només es pot dir que el seu èxit, mesurable per la quantitat de beques, premis i reconeixements, estrenes i encàrrecs del més alt nivell que estan assolint en l'àmbit tant estatal com internacional, i la seva projecció i professionalització per Europa i Estats Units principalment, han superat amb escreix qualsevol expectativa inicial de l'Escola, per molt ambiciosa o optimista que aquesta pogués ser, i ha esdevingut sens dubte la generació més sòlida de compositors formada en moltes dècades a nivell estatal.

L'objectiu de la internacionalització del premi també ha estat plenament assolit. Cada any arriben partitures de joves compositors de prop d'una vintena de països de diferents continents, que confirmen com el premi i l'escola s'han fet visibles en molts centres musicals d'arreu del món. La qualitat de les obres participants ha estat sempre de molt alt nivell, amb obres de gran factura tècnica que sovint han dificultat les deliberacions per determinar el veredict. Totes les obres guanyadores han estat sempre estrenades en el context de l'Esmuc.

Cal remarcar l'èxit que suposa haver pogut mantenir una iniciativa com aquesta de forma ininterrompuda al llarg de dotze edicions. Les successives direccions de l'Escola Superior de Música de Catalunya sempre s'han bolcat sense reserves en l'organització d'aquest esdeveniment i li han donat ple suport. A més, des de la seva darrera edició, el premi compta amb el patrocini de la Fundació Banc de Sabadell, un patrocini que ajuda a consolidar i a projectar encara més la magnífica realitat que ha esdevingut aquesta iniciativa que ara enfila ja la seva tretzena edició.

Comentaris (0)

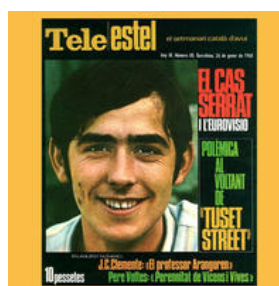
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Relleu al capdavant dels departaments

V: Sonologia

Malgrat ser un àmbit que està sempre en contacte amb la tecnologia, els sonòlegs de l'Esmuc tenen clar que el seu camp d'estudi no s'ha de limitar als darrers avenços en maquinari i programari. La idea que la música, les arts i les humanitats són inseparables de la ciència i la tecnologia, i que la simbiosi entre aquestes àrees només pot generar noves idees i coneixements, ha guiat els passos del Departament de Sonologia des dels seus inicis i fins avui. Les opinions de l'actual cap del departament i del seu predecessor, fidels a aquest principi, exemplifiquen l'esperit transversal de l'escola.

A dues veus

Altres publicacions

0

Perfecto Herrera

Professor del Departament de Sonologia. Cap del departament entre 2005 i 2010

Enric Guaus

Cap del Departament de Sonologia

Un departament com el de Sonologia, en una escola superior de Música, no es podia concebre si no era des d'una visió a llarg termini, arriscada i provocativa com la de qui va ser el seu primer cap (i un dels artífex de l'Esmuc com a globalitat), en Xavier Serra, professor de l'Escola fins l'any 2006. Per fi podem combinar música i tecnologia en una titulació que, en altres contrades, feia dècades que existia sota diferents denominacions. La idea que la música, les arts i les humanitats estan imbricades amb la ciència i la tecnologia (i no són compartiments estancs en què podem categoritzar les idees o les persones) forma part del que hom anomena "[la tercera cultura](#)".

Des que el Xavier em va parlar per primer cop de la idea de l'Esmuc (pels voltants de 1993), em vaig involucrar en la concepció del pla d'estudis específic de Sonologia. Aquesta tasca encara era prioritària quan vaig agafar el seu relleu en la direcció del Departament. D'una banda calia adaptar-se a l'EEES i, d'altra banda, calia corregir –sense increments de plantilla– mancances i desequilibris de tota mena (i sobre els quals encara seguim debatent). Després de la reforma que precisament al 2014 ens dona la primera promoció de graduats en música "a la bolonyesa", podem estar segurs que els nostres sonòlegs reben una formació específica i comprensiva envejable, que esdevindran professionals amb un segell distintiu, i que seran adaptables a un entorn en constant canvi –que no evolució–.

Mentre jo dirigia el departament vam patir diversos canvis en la cúpula directiva-gestora de l'Escola, motivats en bona part pels canvis polítics. Així que una de les tasques més curioses que vaig haver de repetir consistia a explicar què era això de la Sonologia, què fèiem els sonòlegs i si de debò creia que això tenia a veure amb la Música. Calia aclarir que un sonòleg no és només qui fa enregistraments musicals o sonoritza concerts; que hi ha molta vida professional i musical més enllà d'això, i que en una escola com l'Esmuc s'ha de fer recerca de molts tipus. Dins d'aquesta estratègia explicativa vam preguntar-nos com era que, si altres departaments disposaven d'una formació instrumental que els ajudava a explicar-se i promoure la seva formació, per què nosaltres no? Així que vam posar en marxa la Barcelona Laptop Orchestra.

En pocs anys de docència a tota mena d'estudiants (no només de Sonologia), hem vist com les reticències i dificultats amb continguts tecnològics desapareixien de les aules. D'una banda, ells ja són "nadius digitals"; d'altra banda, els nostres professors i la selecció de continguts i mètodes pedagògics s'han adaptat i reformulat posant la Música i el seu context per sobre de tot. L'alfabetització digital a la qual contribuïm a l'Escola no ha fet més que començar, i encara hem de recollir fruits pel que fa a la seva repercussió en la recerca i en la pràctica interpretativa.

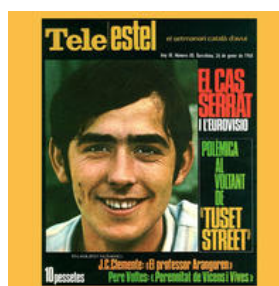
Després d'un període de creació i un altre de consolidació interna (que és com caracteritzaria la meua acció), arriba l'hora de trobar el nostre lloc en el món, d'obrir-nos a la societat, i que la Sonologia (i la resta d'especialitats de l'Esmuc) siguin un referent educatiu, però també de recerca. Afortunadament, l'Enric Guaus ens està portant cap aquí, i compta en el departament amb uns companys que fan pinya i amb els quals és fàcil comunicar-se, posar-se d'acord, generar i portar a terme idees i iniciatives, aprendre i créixer.

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Relleu al capdavant dels departaments

V: Sonologia

Malgrat ser un àmbit que està sempre en contacte amb la tecnologia, els sonòlegs de l'Esmuc tenen clar que el seu camp d'estudi no s'ha de limitar als darrers avenços en maquinari i programari. La idea que la música, les arts i les humanitats són inseparables de la ciència i la tecnologia, i que la simbiosi entre aquestes àrees només pot generar noves idees i coneixements, ha guiat els passos del Departament de Sonologia des dels seus inicis i fins avui. Les opinions de l'actual cap del departament i del seu predecessor, fidels a aquest principi, exemplifiquen l'esperit transversal de l'escola.

A dues veus

Altres publicacions

0

Perfecto Herrera

Professor del Departament de Sonologia. Cap del departament entre 2005 i 2010

Enric Guaus

Cap del Departament de Sonologia

"Hem de mirar enrere". Potser és una mica agosarat dir això com en nom del departament de Sonologia, i reconec que hi ha una mica d'esperit provocador. Deixeu-me que m'expliqui.

El cap de departament a qui substitueixo, en Perfecto Herrera, ha aconseguit desplegar un pla d'estudis de l'especialitat en sonologia sòlid (que no rígid) i divers (que no dispers). Les modificacions provocades per l'adaptació a la normativa europea i la oficialització de l'especialitat han provocat un canvi molt positiu en la mentalitat de professors i estudiants.

També ens ha permès col.laborar més estretament en el mapa d'activitats, màsters i postgraus de l'escola tot fent que les nostres àrees d'expertesa s'integrin en l'esperit transversal de l'escola. Però aquest procés no és unidireccional. Reconeixem (i ens alegrem) que les nostres activitats també es vegin influïdes pel contacte continu amb intèrprets, musicòlegs, compositors, etc.

Entenem que hi ha dos punts culminants en aquest procés d'intercanvi i generació de coneixement. Primer, com a institució d'ensenyament superior, cal que aquest coneixement es tradueixi en projectes de recerca. Segon, com a institució d'ensenyament artístic, cal que aquest coneixement pugui a l'escenari i s'interpreti. Per tot això, i assumint que les diferents àrees de coneixement dins el departament són cobertes per un professorat excel·lent, els esforços actuals es centren en generar l'esperit i les dinàmiques de recerca artística dins el departament i a tota l'escola. La recerca artística al camp de la sonologia és la nostra millor carta de presentació per col.laborar amb altres institucions europees.

Darrerament, ens estem trobant que quan més gran és la col·laboració amb departaments i institucions, més consciència prenem dels nostres punts forts i febles. I és aquí on es tanca el cercle. És fàcil que un departament que està en contacte constant amb la tecnologia, es centri en els darrers avenços de maquinari i programari. De fet, ho fem, però no ha d'estar dins els nostres objectius principals. Col.laborem amb musicòlegs en l'anàlisi d'enregistraments d'ara fa un segle, col.laborem amb compositors en la creació musical per presentar-se a programes de música experimental, i col.laborem amb els intèrprets per avaluar els riscos de lesió auditiva. I on s'estudia això? Doncs a l'especialitat de sonologia, però no es pot ser un expert en tot. Per això, a les nostres assignatures, a més a més del coneixement, promovem el pensament crític i els ensenyem els estudiants saber-se valdre per ells mateixos.

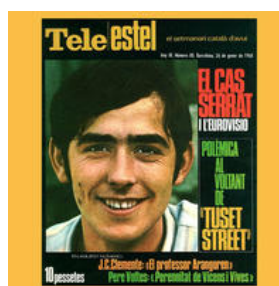
Així doncs, en cert to provocatiu, proposo mirar enrere. Primer lluitar contra certa tendència actual de reinventar la roda amb la darrera tecnologia sortida al mercat. És probable que el que fem ara de manera ràpida amb la tecnologia, hagi estat reflexionat i treballat ara fa uns quants anys. Reflexionem-hi! Segon, perquè quan pensem en recerca i creació de coneixement, ens n'adonem que cal un esperit crític i actitud que cal sembrar i regar durant molts anys abans d'aconseguir-ne els fruits.

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

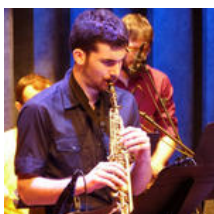
Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

La Big Band s'avança als Grans Conjunts

Concert del cicle "Divendres Musicals de l'Esmuc"

El difícil camí de la composició

Audició d'estudiants de composició de l'Esmuc

Arriba la coda

Els Grans Conjunts d'aquest quadrimestre ja són aquí per acomiadar el curs i donar el tret de sortida a l'estiu

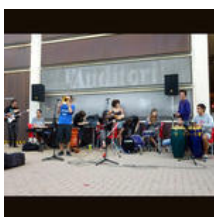
Mozart, passió i raó

L'Esmuc porta *La flauta màgica* a Terrassa

Dames d'avantguarda

Concert de l'*ensemble Avantgardames*

Alegria, que és Festa Major!

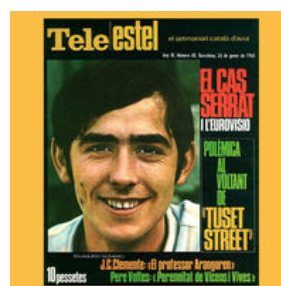
Els estudiants s'apleguen per tancar el curs i inaugurar les vacances

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Canyes, arcs, botons, cordes i pistons

La música dels estudiants de l'Esmuc fa ballar Molins de Rei

La Big Band s'avança als Grans Conjunts

Concert del cicle "Divendres Musicals de l'Esmuc"

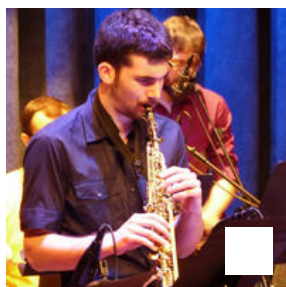
Irene Collado
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

La Big Band de l'Esmuc, dirigida aquest cop pel pianista i compositor Lluís Vidal i integrada per alumnes de jazz i música moderna, va oferir la nit del passat 30 de maig un concert al Born Centre Cultural, fruit del treball de l'assignatura dedicada a aquest conjunt.

Tres temes varen exercir de columna vertebral en el programa: *Are we there yet?* (1995), un arranjament de Robert Curnow de l'original de Lyle Mays, *Hang Gliding* (2000), de la reconeguda compositora i directora Maria Schneider i *Kayac* (1992) de Kenny Wheeler. Tres maneres diferents d'aportar sonoritats atmosfèriques, obrint el ventall de timbres, sons nous en aquell moment en què una big band es relacionava sovint amb el tòpic sonor de Sinatra o Basie. Però no van deixar de banda tampoc aquest caràcter i aquest swing que encara agraden tant: potser *Lennie's Pennis*, del

pianista Lennie Tristano fóra l'intent de captar l'atenció d'aquest sector del públic, però va ser després de les cançons *When I fall in love*, *Can't we be friends* i *Straighten up and fly right* quan el cantant David Maurici se'ls va ficar a la butxaca.

La novetat d'enguany ha estat la inclusió en el programa d'arranjaments d'alumnes de l'Escola i una composició pròpia d'un antic alumne: *Epic Soul*, del saxofonista Lluç Casares. Ildefons Alonso, Joan Casares, Cristian Hernández i Irene Reig ens van mostrar el seu coneixement del llenguatge de la big band i la seva creativitat individual a partir de famosos estàndards de jazz: *Cruising*, de Clark Terry; *Avalon*, d'Al Jolson, Buddy De Sylva i Vicent Rose; *Out of nowhere*, de Johnny Green i finalment *In walked bud* de Thelonius Monk.

Sala completa, finalment, en aquest concert gratuït que es manté en l'alt llistó que va deixar la *big band* del curs passat i que obre la porta als alumnes i la seva implicació en el programa, iniciativa que continuarà el curs vinent.

Comentaris (0)

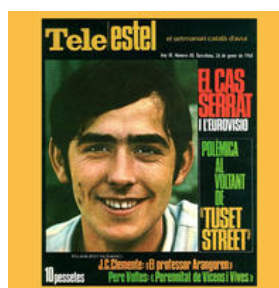
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El difícil camí de la composició

Audició d'estudiants de composició de l'Esmuc

Irene Collado
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El final de curs ha arribat i al capdavant queden les audicions, concerts i projectes finals que han posat la cirera a la feina de tot un any. De la varietat d'intèrprets, conjunts, ensembles i programes, potser el concert de compositors va ser un dels que va aconseguir reunir, en un mateix lloc, alumnes de molt diverses especialitats.

L'estrena d'una obra no és pas tasca fàcil: els intèrprets, la majoria de l'itinerari de Clàssica i contemporània, són perseguits durant diversos mesos pels seus col·legues compositors perquè toquin les seves obres –una cosa que se suma a la seva agenda i per a la qual en alguns casos és difícil convèncer–. A aquest grup hem d'afegir els sonòlegs, una figura que, segons el camí que està prenent la nova creació, s'està convertint en imprescindible. Sense oblidar-nos dels directors, que han de gosar el

desafiament que suposa, en molts casos, tirar endavant noves obres amb un nombre limitat d'assaigs.

L'orquestra de cambra de Marc Migó, dirigits per Irene Delgado, va començar el concert més que puntual interpretant el seu *Preludi i fuga per a orquestra de cambra*. La banda sonora de la tarda va arribar amb l'evocadora obra per a ensemble *El so de la tardor* de Sergi Ramis, dirigida pel recentment graduat Fernando L. Briones. Van seguir les composicions per a piano de, una altra vegada, Marc Migó, i la compositora de primer curs Angela Luque, que no va deixar ningú indiferent: "Va treure tot el que tenia dins" es va escoltar entre el públic. La primera part es va tancar amb dues obres de Aleix Vives: . (punt) i la inquietant *Suite d'insomni*, perfectament conduïda pels seus intèrprets.

La segona part, amb menys públic que la primera, va estar marcada per una estètica més propera al que avui encara se segueix anomenant "música contemporània" i que altres rebategen com "musiques de recerca" o de nova creació. Dins d'aquesta línia es van inserir les quatre obres de Pablo Carrascosa *From Guitar, Composition for voice, After Cage, After Ellington's Prelude To a Kiss*, transformacions de més o menys opacitat de referents com la guitarra clàssica, la bateria o el llenguatge de Cage i Duke Ellington. Mala sort va ser l'accidentada estrena de *Imprisoned Sax*, de Dani López, en desprendre's una peça del saxo. Tot i això l'intèrpret va continuar com va poder, demostrant una gran professionalitat, i esperem que el treball de tots dos es vegi recompensat en futurs concerts. Daniel Apodaka va tancar la tarda (gairebé nit) amb el seu irònic *Menuetto*.

L'execució d'un programa tan extens i heterogeni podria semblar un caos, i ho fou: la constant entrada i sortida d'instruments i intèrprets, el públic que no aguantava més la calor de la sala... I no m'estranya, perquè més de 70 persones –sumades als músics embotits a "l'escenari"– dins l'aula de cor i sense aire condicionat... és com per escoltar el teu fill/amic/company i sortir corrent. Al final del concert, de gairebé tres hores, quedàvem al voltant 30 persones.

Tasca difícil, doncs, la del compositor que viu ja des de l'escola les dificultats d'estrenar una obra nova.

Comentaris (0)

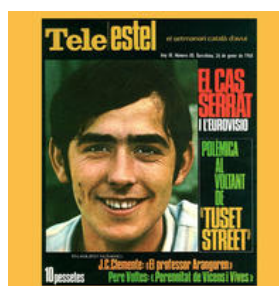
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Arriba la coda

Els Grans Conjunts d'aquest quadrimestre ja són aquí per acomiadar el curs i donar el tret de sortida a l'estiu

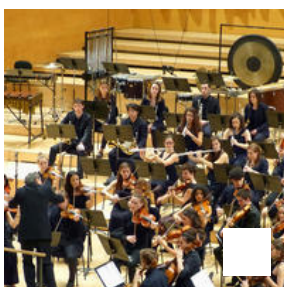
Roser Serrano
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

La Simfònica de l'Esmuc, en el concert de gener.

S'apropen les vacances. Passadissos, aules i tot l'entorn de l'Esmuc s'omplen de música. S'acaben els exàmens i, paral·lelament, es duen a terme les audicions finals dels alumnes de l'escola. Deixar-te caure i sentir el que et vingui de gust és tot un plaer!

El tancament de curs, però, també significa l'inici d'una última activitat: els Grans Conjunts. Com ja es coneix, aquesta activitat és oberta a qualsevol alumne independentment de l'àmbit del qual es vingui, de forma curricular o extra curricular. Uns dies d'assaig amb diferents companys, que conclouen amb un concert ple d'emocions.

Aquesta vegada, el conjunt de la Big Bang fou el que donà el tret de sortida dels grans conjunts el passat dia 30 de maig, amb el seu concert també inclòs dins el cicle *Divendres Musicals de l'Esmuc*, al [Born Centre Cultural](#). Seguidament, el dia 7 de juny el conjunt de corda de l'Esmuc, sota la

direcció de Cristoforo Pestalozzi, va dur a terme un concert a l'Espai Cultural Cèntric d'El Prat de Llobregat, en el qual van interpretar el doble *Concert per a violí*, de Bach, el *Quintet* de Dvorak, i el *Divertimento* de Mozart. El passat 16 de juny el conjunt de flamenco ens mostrà el treball realitzat durant aquests dies, amb un concert a la Sala Oriol Martorell de l'Auditori de Barcelona. L'endemà, el conjunt de la Cobla, sota la direcció de Josep Moliner, va dur a terme al vespre el seu concert a la mateixa sala.

Trobem també el conjunt de la Camerata Simfònica, sota la direcció del [Quartet Casals](#). Aquest conjunt ha finalitzat amb dos concerts. El primer, el dia 20 a la nit a la sala gran del Teatre Kursaal, de Manresa. El segon, l'endemà al vespre, dia 21, al Teatre de l'Atlàntida de Vic.

Per tancar aquest cicle de Grans Conjunts, el Conjunt d'Antiga ens ha mostrat la feina feta amb el concert que s'ha dut a terme el vespre del 22 de juny a la sala 2 de l'[Auditori](#) de Barcelona. I, ja fora del cicle dels Grans Conjunts, encara quedarà el taller d'òpera *La flauta màgica* de Mozart, els dies 28 i 29 de juny, al Teatre l'Alegria de Terrassa.

Els concerts dels Grans Conjunts són d'entrada gratuïta per a tothom, i és una oportunitat per tancar aquest curs escoltant els companys que mostren el seu treball, i gaudir deixant-se dur per aquest ampli món de la música.

Comentaris (0)

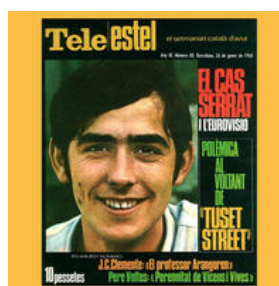
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Mozart, passió i raó

L'Esmuc porta *La flauta màgica* a Terrassa

Anna Sardà
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Assaig de *La flauta màgica* a les aules de l'Esmuc

Màgia, acció i amor conflueixen en un mateix escenari sota el conegut títol de *La flauta màgica*. Un dels grans clàssics de Mozart, compost en el darrer any de la seva breu vida, que segueix el model tradicional del conte popular: un jove príncep, una jove segrestada, una reina dolenta i un simpàtic personatge que acompanyarà el protagonista en la seva aventura.

Els estudiants del Taller d'òpera de l'Esmuc seran els encarregats de posar veu als personatges d'aquest famós *Singspiel*. Es tracta d'una producció ambiciosa, ajustada en dues hores, pel que s'han hagut de realitzar petites modificacions i elisions que no afectaran, però, a la globalitat de l'obra de manera significativa. L'òpera compta també amb un cor i una orquestra formats per estudiants de l'Escola i sota la batuta de [Lluís Vila](#) i [Daniel Mestre](#), respectivament. [Ofèlia Sala](#) i [Susana Egea](#) –professores del centre– s'han encarregat de la part de coordinació, a més de transmetre als estudiants tots els seus coneixements lírics i escènics. Hi participen també

cantants de la [Gnesin Acadèmia de Música de Moskow](#) i alumnes de Pedagogia i Musicologia per a la regidoria de l'espectacle.

Alguns dels professors i alumnes ja al mes d'octubre van començar a treballar en aquesta obra que ha comportat tot un curs d'esforç i dedicació. No obstant, l'*sprint* final ha culminat en tres setmanes d'assajos intensius durant el mes de juny, amb la intervenció de tots els participants.

Amb una innovadora proposta, s'ha apostat per una visió més crítica de la lectura que es pot fer de l'obra. Ja fa cinc anys que el muntatge és fruit d'una col·laboració conjunta amb l'[Escola Superior de Tècniques de les Arts de l'Espectacle](#); estudiants de luminotècnia i de maquinària escènica han estat els encarregats de donar vida als dos mons de *La flauta màgica*. En aquesta ocasió, no s'han volgut representar dos mons totalment polaritzats: el dia i la nit, els bons i els dolents...sinó que s'ha optat per una visió més ambigua de l'obra, en la qual el Regne de la Nit simbolitza la passió i el regne de Sarastro simbolitza la raó, la saviesa –la línia més maçònica. En aquests dos espais, l'un ambientat amb plataformes orgàniques –simbolitzant l'home– i l'altre amb elements metàl·lics, s'hi mouran diversos personatges que seran difícils de situar en un món concret, com en la vida real. Serà a través de l'amor entre Tamino i Pamina que es trobaran aquests dos mons, com a símbol del món harmònic i amb sentit.

Les funcions tindran lloc els dies 28 i 29 de juny al [Teatre Alegria de Terrassa](#), així que no deixeu perdre l'oportunitat d'endinsar-vos dins d'aquest món –tan real– que es debat entre la raó i la passió.

Comentaris (0)

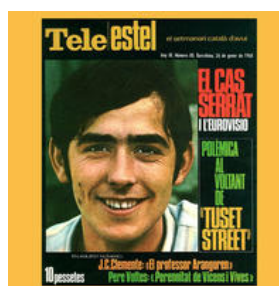
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Dames d'avantguarda

Concert de l'ensemble Avantgardames

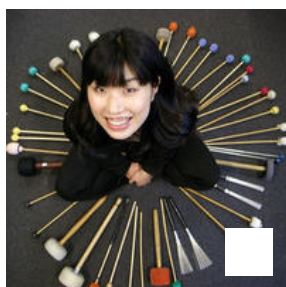
Cristina Comaposada
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Yuriko Sekiguchi,
percussionista de l'ensemble
Avantgardames

El passat 8 de maig, a l'aula de cor de l'Esmuc, el Departament de Clàssica i Contemporània va organitzar un concert per als estudiants de la nostra casa a càrrec de l'[ensemble Avantgardames](#). Aquest conjunt, ubicat a Suïssa, es va crear el 2013 per Anna Belmonte (saxòfon), Céline Wasmer (soprano) i Yuriko Sekiguchi (percussió). Treballen principalment amb música d'avantguarda i en la renovació del repertori d'ensemble de música contemporània. Un projecte que està totalment obert a noves mirades, ja sigui de la mà de joves compositors o de propostes d'altres disciplines artístiques, amb dones modernes i trencadores que ja han sigut reclamades internacionalment des del seu primer concert.

L'ensemble va iniciar l'audició, ni més ni menys, que amb una de les figures principals de l'avantguarda: John Cage i el seu segon moviment de l'obra *Living Room Music: Story*. Una peça que sona mitjançant el tractament de frases, paraules i síl·labes del poema de [Gertude Stein](#) "El món és rodó" alternades amb xiulets, cant i parla. Amb tres diaris a la mà, les nostres

intèrprets van representar l'obra amb el suport d'una veu gravada de forma totalment teatral, com si estiguessin el menjador de casa seva, tal com indica l'obra. Les *Monomanies II, IV, VII* del compositor grec Aperghis, van ser les següents peces presentades per la soprano Céline Wasmer, formades per un conjunt de melodies sobre poemes francesos del segle XVI. Com també se'ns va oferir la famosa *Sequenza III* de Berio, una obra d'una gamma tan àmplia de comportaments vocals, teatrals i de grans plans expressius, que resulta realment impactant per el públic. Per part de Yuriko Sekiguchi, va estrenar l'obra "Nunato" per a percussió, del jove compositor japonès Keitaro Takahashi, una proposta on Sekiguchi experimenta amb diferents sonoritats i amb pràctiques extenses a partir de la utilització de pilotes de ping-pong i cadenes sobre el seu vibràfon. Finalment, la saxofonista Anna Belmonte va preferir jugar amb la microtonalitat en l'obra "Le trame di un labirinto" del compositor italià Giacomo Gentilucci.

En format de duos, van interpretar obres del compositor argentí Luis Naon "Alto voltaggio", un cicle modern de tangos; i del zuriquès Thomas Kesslerv, "It is", sobre textos de John Cage. Per acabar el concert, ens van sorprendre amb una interpretació conjunta amb un únic instrument, una taula. L'ensemble es va convertir en un format de tres percussionistes, on cadascuna feia servir una diversitat de posicions dels dits i de les mans dictades per patrons rítmics que es combinaven entre si.

Cal dir que l'Anna Belmonte, antiga alumna de l'Escola, va tenir el detall d'oferir-nos un breu comentari per cada peça, fent així l'acte molt més proper. Un concert magistral i molt variat, encara que malauradament poc aplaudit, ja que l'aforament de l'aula de cor va rebre únicament sis persones com a públic. Però ja se sap, al mes de maig s'hi cou molta activitat a l'Escola i comença a ser temps d'audicions, exàmens i concerts per part dels alumnes. En definitiva, presses i presses que no deixen gaudir de bons concerts.

Comentaris (0)

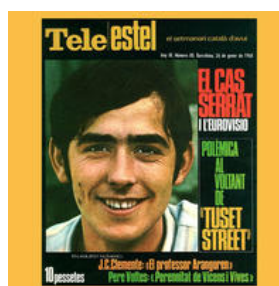
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Alegria, que és Festa Major!

Els estudiants s'apleguen per tancar el curs i inaugurar les vacances

Anna Sardà
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Dinar, cercavila, bon rotllo i, sobretot, molta música. Així és com els estudiants de l'Escola van acomiadar el curs el passat dissabte 7 de juny.

Aquest esdeveniment tan esperat ja feia temps que rondava pels caps de més d'un i de dos, però finalment ha estat aquest any quan, per iniciativa de diversos estudiants, s'ha pogut realitzar aquest "Dia del Músic" per tal de tancar el curs i donar la benvinguda a l'estiu.

A les dues de la tarda, amb un temps esplèndid, la gent començava a reunir-se pels voltants de l'Esmuc, però ja feia unes quantes hores que hi havia moviment d'organització, preparatius i moltes ganes de començar la festa. Taules amb aperitiu, entrepans enllestits, equip de so en marxa... Aplegats en un esdeveniment únic, els estudiants de tots els cursos i de totes les especialitats van demostrar que formaven part d'una escola petita,

però molt activa.

Cap a les sis de la tarda ja sonaven els primers instruments desenfundats, tot preparant-se per al recorregut previst. Clarinets, trompes, saxos, percussió, gralles... tots van ser benvinguts en la xaranga improvisada que va tenir l'Esmuc com a punt de partida i que va anar inundant els carrers de Barcelona de música, crits, cànctics i coreografies fins arribar a l'Arc de Triomf. Tots els participants de la festa van seguir cercavila amb els *greatest hits* de festa major com a banda sonora. L'energia no es va esgotar per tornar cap a l'Escola, on la festa seguia endavant.

Malgrat l'èxit de participació, no tots els alumnes van poder participar de la festa, a causa d'exàmens o audicions. No obstant, fins i tot alguns professors van decidir treure el cap i passar una bona estona envoltats de música i bon ambient.

Poc temps va faltar per muntar un equip de so per tal que comencés la música en directe. Alumnes de diferents especialitats es van animar a interpretar alguns temes i a compartir un espai obert a tothom per gaudir d'allò que els uneix a tots: la música.

La festa s'allargà fins les onze de la nit, hora en què finalitzava el permís, però això no va ser un impediment per als més animats, que van decidir seguir pel seu compte després de tot un dia ple de bon humor i bones vibracions.

Comentaris (0)

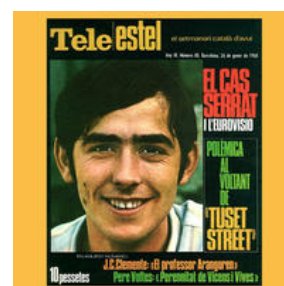
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Canyes, arcs, botons, cordes i pistons

La música dels estudiants de l'Esmuc fa ballar Molins de Rei

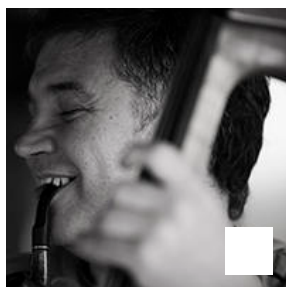
Laura Mutgé
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Marcel Casellas

El passat dimarts 3 de juny, a l'ateneu popular **Mulei** de Molins de Rei, algú que hagués passat per allà s'hauria trobat amb un bon grapat de músics, ja que hi estaven tocant els conjunts de música tradicional de l'Esmuc.

Encapçalats per Marcel Casellas amb els seus grups d'improvisació i Cati Plana amb un quartet d'acordions diatònics i el Conjunt de Música Tradicional de l'Esmuc, es varen poder sentir xotis, valsos i masurques durant tota la vesprada.

El concert començà amb el Quartet d'acordions diatònics (tres estudiants amb la seva professora) i van interpretar *Bach & Blues* –adaptació per a un quartet de clarinets (Roberto di Marino)–, *Xavier el Coixo* –adaptació d'un trio de dolçaines (La Xafigà)–, *Obertura i balada Mack the Knife* –extracte de l'Òpera *de tres rals* de Kurt Weill, adaptat per James Rae a un quartet de clarinet–.

Tot seguit el Conjunt de Música Tradicional, format per tres violins, tres acordions diatònics, flabioli i tambori i clarinet ens van tocar el següent repertori: *To de Re per mandolina i clarinet* (Xavier Batllés), del repertori de l'Orquestra Mirasol (Cd. Salsa Catalana, 1974), el ballet i coranda *Ballet de Folgueroles* (arranjament de Xavier Batllés), *...I doncs, què més vols?*, americana (Eduard Casals, del disc *Taüll - Primera Nota*, 1992-93), *Te a la menta* (Rafel Sala), *Baion* (Roda Maxixe), *Fiesta en Sevilla* (Max Havart), i del repertori de l'Orquestra La Singular, l'enregistrament inèdit "Vellut. La música que fa fer fi" del concert en directe a Granollers, realitzat aproximadament l'any 1983.

Finalment els grups d'improvisació dirigits per Marcel Casellas van partir de peces com *Monzuno e dintorni* de Ricardo Tesi, peça composta amb un compàs de 25/8 i que per tant augmenta la dificultat a l'hora de la improvisació; *Never lived* de Laurent Audemard; *El Califà*, un xotis de Josep Serra; *Vals Sunyé*, i també van improvisar sobre el conegut tema *El Turuta*. Vam poder sentir, doncs, tibles, tenores, gralles, flabiols, un fiscorn, tot sobre la magnífica base percussiva de Pere Olivé.

Un cop acabat el concert, ni el públic ni els músics en tenien prou i va començar la cançó improvisada, amb dominés, jotes i garrotins que van omplir l'espai fins passada la mitjanit. Així que un altre curs acaba amb un concert d'un gran nivell, on els músics i el públic van poder gaudir de la música tradicional.

Comentaris (0)

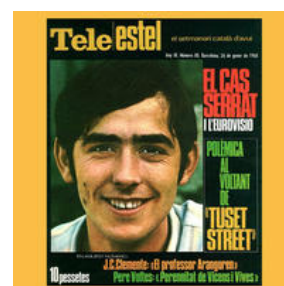
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La Flauta Mágica según Papagena

La ópera vista desde el punto de vista de un curioso personaje secundario

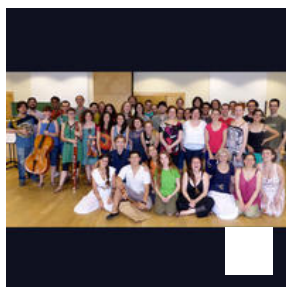
Daniela De Marchi
Pianista repertorista de l'Esmuc

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

Elenc de *La flauta màgica*, al Taller d'òpera de l'Esmuc

Nací en la mente de Mozart y Schikaneder en una noche del 1791. No estoy segura del lugar preciso, muy probablemente fue en una de las tabernas de Viena que están cerca del *Freihaus-Theater auf den Wieden*, adonde los dos acudían a menudo para discutir los detalles de la nueva *Zauberoper* en forma de *Singspiel*, o sea con partes cantadas y partes de diálogo.

No tengo ningún problema en decir que no soy uno de los personajes principales, aunque uno de los más deseados durante toda la ópera, por lo menos por Papageno. A diferencia de Pamina, que es una verdadera princesa, de noble descendencia y profundos valores morales, yo soy una mujer sencilla, a quien le gustan las cosas básicas y divertidas de la vida, como comer, dormir, charlar, hacer el amor y, por supuesto, tener niños. En eso me parezco mucho a mi plumado amigo Papageno, que a partir del final de la ópera será mi pareja de por vida, después de haber superado unas pruebas de valentía y coraje.

Pero vamos por orden, aunque eso no sea mi especialidad. De hecho el orden y el rigor son cualidades de **Sarastro** y sus compañeros sacerdotes. ¡Hay que ver donde viven! Un templo geométrico, resplandeciente, ordenado y –cosa curiosa– con muchas puertas, que casi siempre están cerradas, quizás para guardar con más seguridad los inmensos tesoros de su sabiduría, virtud y hermandad. Yo no soy nadie para juzgar a tan gran Maestro y a sus iniciados, pero a mí, esta cofradía, me parece un poco aburrida. De todas formas, Mozart dedicó a Sarastro dos arias preciosas, en las que su voz de bajo profundo llega hasta el fa1 (nº 10 Aria con Coro):

El gran Sarastro, según alguien símbolo del poder masónico, se revela un poco ambiguo en el primer diálogo con Pamina, en el cual no cesa de repetir –con diferentes variaciones– el **tema del retrato de Tamino**. O sea, el canto de amor del príncipe hacia la bella imagen de Pamina dejadle por las tres damas (nº 3 Aria):

Larghetto

TAMINO

Dies Bild - nis ist be - zau - bernd schön, wie

Clarineti
Fagotti
Corni
Archi

p Tutti Archi *Fiat!*

Sin duda, se trata de uno de los temas más bonitos de toda la ópera, y lo encontraremos más veces (en sus dos secciones, en tónica y en dominante) reinterpretado por diferentes personajes: Pamina, Sarastro y la Reina de la Noche.

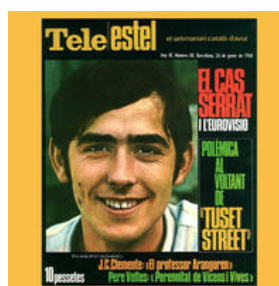
Aquí el *segundo tema del retrato*, cantado por Tamino (nº 3):

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

15
m. füllt. Dies Et - was kann ich zwar nicht

19
m. nen-nen, doch fühl' ich's hier wie Feu-er bren-nen; soll die Emp-fin - dung

El mismo segundo tema, tratado por inversión y variado, como aparece en el dialogo de Sarastro con Pamina (nº 8 Finale):

407
Sar. - heit - re dich, o... Lie - be; denn oh - ne erst in dich zu drin - gen, weiß

411
Sar. ich von dei-nem Her-zen mehr, du lie - best ei - nen an - dern sehr,

También a la Reina de la Noche le gusta mucho este motivo, y lo cita en sus dos arias (nº 4 y nº 14):

74
N. Und werd' ich dich als - Sie - ger - se - hen, so sei sie

12

dich Sa - ras - tro_ To - des - schmer-zen, Sa - ras - tro_ To - des -

cresc. *p*

Que todos quieran a Pamina, lo entiendo perfectamente. Quizás haya que ir más allá: ¿A quién no le gusta el amor? Todo el mundo lo desea y se vuelve loco por y a causa de él.

Pero volvamos al mundo de Sarastro y a la integridad de sus sacerdotes. Uhm..., a pesar de sus palabras tan sabias y equilibradas, su música en cambio no me convence, pues sus frases están repletas de **cadencias rotas**. En Italia, este tipo de cadencia se llama *cadenza d'inganno* (de engaño). Su función armónica es la de evitar la cadencia perfecta o resolutive, la de dejar puertas abiertas en vez de cerrarlas y de introducir una hábito de espera (a veces de frustración) en el discurso musical. ¡Vaya contradicción, encontrarlas en las arias de esa pandilla de elegidos, que basan su credo en la lógica y la transparencia!

Nº 9 - *Marcha de los sacerdotes (inicio acto II)*:

Tutti *sotto voce*

V VI

Nº 10 *Aria con coro (acto II)*:

Adagio

SARASTRO

O I - sis

Corni di Bassetto
Fagotti
Tromboni
Viola
Violoncello

Tutti *p*

V VI

La ópera entera –hay que decir– está rebotante de cadencias rotas. Y todos sus personajes, tarde o temprano, se tropiezan con ellas.

Otro *tíc* armónico de la ópera es la insistencia en el acorde de **sexta aumentada**, seguido por su resolución sobre la dominante.

Mi amigo Papageno suele cantar unas cuantas, especialmente cuando tiene miedo o se siente muy incómodo.

Nº 5 *Quintetto (Acto I)*:

La famosa aria de **Pamina** "Ach, Ich fullhs!" muestra el uso más expresivo e intenso del acorde de sexta aumentada, aquí asociado al dolor, la desesperación y la pena de amor, consecuencias de haber encontrado a un Tamino mudo e indiferente.

Nº 17 Aria (Acto II):

También Tamino, desconcertado ante los sacerdotes y de cara a las contradictorias versiones de lo sucedido, canta "¿Cuándo mi ojo encontrará la luz?", recurriendo a un acorde de sexta aumentada.

Nº 8 Finale (Acto I):

Hay otra mujer protagonista en la ópera, un personaje deslumbrante cuya primera aparición deja aterrizados a Tamino y a Papageno: se trata de **Astrafiammante**, la Reina de la Noche. Su reino casi exclusivamente femenino (con excepción de su servidor Papageno) está asociado a la oscuridad, a las pasiones y a todo lo que es instintivo e incontrolable.

Mozart le dedica dos arias fabulosas, espectaculares, de gran virtuosismo y efecto, que en los agudos llegan hasta el fa5, pero que la hacen parecer un poco una autómatas (nº 14 - acto II):

Años atrás, Astrafiammante estaba casada con un rey, de quien tuvo la guapísima Pamina. Como en todas las familias, hubo momentos buenos y momentos malos, pero un día el rey regaló a Sarastro el potente círculo solar que tenía en el pecho y poco después se murió. Sarastro entonces raptó a la niña, con gran desdén y rabia de su madre. Desde ese momento, parece que la luz y la noche se pusieron en antítesis, así como todo los valores que ellos representan. Un gran rollo, sobre todo para la pobre Pamina, obligada a vivir en un mundo de hombres (viejos y aburridos), sin jóvenes compañeros con quien jugar y, además, continuamente insidiada por el feo esclavo negro Monóstatos. Aunque Sarastro le haya contado un montón de cosas malas relativas a su madre, Pamina siempre la recuerda con ternura y no deja de esperar que un día volverá a verla (cómo, no lo sabe).

El vínculo profundo con su madre es evidente en su aria del suicidio (nº 17), cuyo motivo deriva directamente del tema de ella (nº 4).

Nº 4 - Aria de la Reina de la Noche (acto I):

Aria
Andante

21 K.d.N.

Zum Lei - den bin ich aus-er-ko-ren,

Nº 17 - Aria del suicidio de Pamina (acto II):

Andante

PAMINA

Ach ich fühl's, es ist ver-schwunden! e - wig - hin der Lie - be _

Flauto
Oboe
Fagotto
Archi

El rencor de Astraflammante hacia Sarastro es profundo, e intenta convencer a Tamino de que es malvado, para que vaya a recuperar a su hija.

En fin, ¿quien de los dos está diciendo la verdad? Yo todavía no lo tengo claro. Pero, siendo mujer, prefiero estar de parte de la Reina –que además tiene a mi querido Papageno como su servidor– y a las tres damas, que son coquetas y un poco locas, pero mucho más divertidas que los super-sabios tres niños.

¿Y de dónde salen los **tres niños** mágicos? No quiero parecer pesada, pero me gustaría que estuviesen en casa con sus madres en vez de ir volando todo el día entre un reino de solterones y otro. Sus intervenciones en la ópera son vocalmente muy bonitas, pero me inquieta que siempre vayan juntos y nunca tengan una opinión individual. Pueden cantar homorítmicamente o imitándose como loros, pero los tres van como un cerbero con tres cabezas, y siempre lo saben todo. Casi casi me ponen de los nervios...

Sin embargo, hay que reconocer que, si no fuera por ellos, no solo Pamina, sino también Papageno se hubieran, sin duda, suicidado. Es que son tan tempestivos que lo previenen todo, mejor que los policías o los bomberos. ¡Geniales! Sus vocécitas son de niños, aunque a menudo se interpretan por dos sopranos y un mezzo o contralto (Finale nº 21):

10 *f*

1. KNABE
Bald prangt, den Mor-gen zu ver - kün-den,

2. KNABE
Bald prangt, den Mor-gen zu ver - kün-den,

3. KNABE
Bald prangt, den Mor-gen zu ver - kün-den,

valquirias, un poco ninfas juguetonas y enamoradizas, regalaran a Tamino la preciosa **flauta mágica** que da título a la ópera, cuyo poder es el de transformar el duelo en alegría, y que lo guiará durante su búsqueda de Pamina en el reino de Sarastro.

Nº 8 Finale (acto I):

Andante

Fl. solo 160

Archi

En cambio, me encantan las **tres damas**. No sé porqué, pero hay algo extremadamente humano (Sarastro diría *femenino*) en ellas, quizás justo porque son contradictorias y con carácter. Y eso hace que me resulten simpáticas. Aunque siempre vayan juntas, tienen más personalidad que los niños, y cuando cantan, expresan los tópicos del mundo femenino.

La escena de las tres, mirando a Tamino desmayado después de luchar contra el dragón, es para morirse de risa. Ninguna de ellas quiere ir a avisar a la reina de lo sucedido por no querer dejar a las demás a solas con el hermoso príncipe. Un poco

Un regalo maravilloso, la flauta. Es el instrumento de Dionisos, dios de la embriaguez, de la pérdida de identidad y de la fusión con el Todo. Fue construida por el marido de Astraflammante en una noche oscura y de terrible tormenta. El mágico instrumento no podía más que venir de un mundo subterráneo, pasional, lleno de contradicciones como es el reino de la noche, y no desde el perfecto, lógico y virtuoso reino de la luz.

Papageno también toca un instrumento musical, una pequeña **flauta de Pan**, que le será muy útil para volver a encontrar a Tamino al final del primer acto:

(PAPAGENO antwortet von innen mit seinem Flötchen) *gaa*-----1

206 (spielt) TAMINO
Ha, das ist Pa-pa-ge-nos Ton! -

(PAPAGENO antwortet) *gaa*-----1

209 (spielt) TAMINO (spielt) (PAPAGENO antwortet) *gaa*-----1 TAMINO
Viel -

Y mi querido toca también otro instrumento, el **carillon de campanas o glockenspiel**, otro regalo de las tres damas para dar la felicidad más grande a quien lo escuche. Papageno se acompaña a sí mismo en su aria nº 20, *Ein Mädchen oder Weibchen*, una pieza estrófica, basada casi exclusivamente en la alternancia de acordes de dominante y tónica. Armonía y forma sencillas para un personaje sencillo. ¡Pero el resultado es tan gracioso!

6a PAPAGENO

1. Ein Mäd-chen o - der Weib - chen wünscht

Archi

16 I16 V7 I I V7 I

Tengo una pregunta para la cual no encuentro respuesta: ¿Por qué un hombre-sacerdote-masónico como Sarastro tiene a su servicio como esclavo a un personaje tan vil y cobarde como el moro **Monóstatos**?

Es una contradicción muy fuerte que me hace dudar de que la verdad esté única y completamente en el Reino de la Luz. Su vocalidad se desarrolla sobre líneas melódicas descendientes, imitando su postura de servidor que siempre tiene que bajar la cabeza. El acompañamiento orquestal reproduce los patrones rítmicos-melódicos de las **bandas de jenizaros** turcos, símbolo de lo exótico, de lo diferente y de los enemigos (no hay que olvidar que en 1683 los turcos llegaron a las puertas de Viena, amenazando al gran imperio austrohúngaro). Regido por impulsos sexuales incontrolables, el moro intenta varias veces violar a Pamina, y es frenado justo a tiempo, primero por la intervención de Papageno y, más tarde, por la de Reina de la Noche y Sarastro.

Caracterizadas por una tímbrica que imita piccolo, tambor y címbalos, sus arias son rápidas y *sottovoce*, como su mezquina manera de actuar:

No. 13 Aria

Allegro

(Alles wird so piano gesungen und gespielt, als wenn die Musik in weiter Entfernung wäre.)

Flauto piccolo
Flauto
Clarinetti
Fagotti
Archi

Tutti
sempre pp

7 MONOSTATOS

1. Al - les fühlt der Lie - be Freu - den, schnä - belt,
2. Drum so - will ich, weil ich le - be, schnä - beln,

Archi

Su línea melódica es a menudo descendiente, símbolo de sumisión (nº 8 Finale):

441 MONOSTATOS

Na, stol - zer Jüng - ling, nur hie -

[p]

Fig.

I V6 IV6 III6 II6 I6

- her! Hier ist Sa - ras - tro, un - ser Herr! -

Es imposible no notar las **triadas descendientes en primera inversión** del acompañamiento orquestal, las mismas que cantarán –pero ascendientes– los sacerdotes en su marcha de inicio del acto II.

¿Que la cobardía del servidor haya llegado –de alguna manera– a corromper la virtud de los electos?

Sobre la relación de Mozart con la

masonería... Uhm, en realidad no sé hasta qué punto él se pudo tomar en serio el tema masónico. Yo recuerdo haberle visto más de una vez con Schikaneder, los dos reunidos en la taberna y rodeados de cervezas, reírse a carcajadas mientras ideaban juntos situaciones y personajes de la ópera. En verdad, lo pasaban muy bien allí y su colaboración dio resultados grandiosos. Fue una verdadera pena que al cabo de unos meses Mozart nos dejara para siempre...

En la música, lo que queda del simbolismo masónico son unas referencias muy reconocibles, como la tonalidad de mi bemol mayor (cómoda para los metales, desde siempre considerados instrumentos regios y solemnes), la numerología reflejada en las repeticiones ternaria de los acordes (3x3 veces), la ternariedad de personajes (tres damas, tres niños) y situaciones (las tres pruebas, los tres templos) y la instrumentación (el uso de los metales y de los *corni di bassetto*) para los rituales del Gran Sacerdote-Sarastro). Pero si vamos a analizar los motivos o la armonía, las cuentas ya no cuadran. El mundo masculino de Sarastro y sus seguidores, con su serie de **triadas consecutivas en primera inversión**, tiene algo de indefinido, defuncionalizado, que pinta mal en una ideología iluminista basada en una voluntad firme y una direccionalidad clarísima:

No. 9 Marcia

Tutti sotto voce

VI6 III6 III6 IV6 VI6

El estilema de las **notas repetidas**, que tanto identifican a Papageno y que constituyen también el primer tema de la *ouverture*, se encuentra aquí y allá en otras situaciones, como en los agudos de la Reina de la Noche, en la vocalidad de las tres damas y de los tres niños y en el mismo Tamino.

Primer tema de la *ouverture*:

16 **Allegro**
p Viol. II *f* *p* *f* *p* *f*

Intervención de las tres damas (nº 12 Quintetto - acto II):

65
 1. D. Man sagt, wer ih-rem Bun-de schwört, der fährt zur Höll' mit Haut und Haar, der fährt zur
 2. D. Sinn! Man sagt, wer ih-rem Bun- de schwört, der fährt zur Höll' mit Haut und
 3. D. Sinn! Man sagt, wer ih- rem Bun- de

Los tres niños y la locura de Pamina (nº 21 Finale - acto II):

1. KNABE (beiseite)
 .K. Welch dunk-le Wor - te sprach sie da! -
 2. KNABE (beiseite)
 .K. Welch dunk-le Wor - te sprach sie da! -
 3. KNABE (beiseite)
 .K. Welch dunk-le Wor-te sprach sie da! -

Tamino y las tentaciones de las tres damas (nº 12 Quintetto - acto II):

76 TAMINO
 tm. Ge-schwätz von Wei-bern nach - ge-sagt, von Heuch-lern a-ber aus-ge-dacht.
 ap. wahr? Doch sagt es
 Viol. Ob., Fg. Archd.

Ojalá Mozart pensara que dentro de cada personajes habría una pequeña traza de *papagenismo*...

El **rítmo de marcha** es otra constante de la ópera. Siempre acompaña la llegada de los tres niños, de Sarastro y sus sacerdotes, pero a menudo también de las tres damas y de Papageno. Sin embargo, la marcha más significativa es la que acompaña a Pamina y Tamino en la última y decisiva prueba del agua y del fuego, tocada por la misma flauta mágica.

Marcha de la prueba del agua y del fuego (nº 21 Finale - acto II):

Marsch

Adagio

En fin, en *La flauta mágica* hay material para hacer hipótesis interpretativas de todo tipo, y de hecho se han escrito muchos libros sobre el tema. Una de las hipótesis es que Astartiamente es la alegoría del soberanismo obscurantista de María Teresa de Austria, y que Sarastro representa el soberano iluminado y sabio tan elogiado por el Iluminismo (quién fuese en realidad ese *iluminado*, no se sabe con certeza).

De todas formas, a mí, que soy mujer instintiva y poco pensativa, me cuesta imaginar a Mozart y Schikaneder (pese a ser masones declarados) atrapados totalmente por los temas de la ideología masónica. En cambio, la visión de ellos dos, confabulando alegremente en una cervecería de Viena y disfrutando de los placeres inmediatos de la vida, me resulta más real y creíble.

Sin embargo, ésta es sólo una conjetura mía que no influye para nada en la eterna belleza de esa ópera, que enseguida fue un gran éxito y llenó por fin los bolsillos del empresario Schikaneder. Desafortunadamente, Mozart no pudo disfrutarlo mucho, pues se murió exactamente 66 días después del estreno. Desde entonces, tengo la sensación de que, si él hubiera podido identificarse con uno de los personajes de sus numerosas óperas, hubiera escogido a Papageno, por su semejante y espontánea aptitud hacia los aspectos lúdicos y dionisiacos de la vida.

Curiosidades

Mozart tenía a disposición cantantes de nivel muy diferente, así que escribió melodías sencillas constantemente preparadas y dobladas por la orquesta para Papageno y Monóstatos (personajes interpretados en la *première* por el mismo Emanuel Schikaneder y Johann Joseph Nouseul), mientras que para Astartiamente, Tamino y Sarastro (roles para profesionales, como su cuñada Josepha Hofer y sus colegas Benedikt Schack y Franz Xaver Gerl) reservó todos los artificios de su más elaborada escritura vocal.

Es una extraña coincidencia que Astartiamente, el prototipo de la mujer con todos sus fallos y debilidades, aparezca por primera vez mientras la orquesta toca un giro armónico idéntico al del *Ave María* de Schubert, compuesto años después (en 1825). El azar la pondrá en relación futura con la misma Virgen, Madre Purísima y Perfecta, que apoya sus pies sobre una media luna, como en la escenografía de la realización de 1815.

No. 4 Recitativo ed Aria

Allegro maestoso

Ficha artística

Tamino, príncipe egipcio (tenor)	Pavel Suliandziga
Papageno, cazador de pájaros (barítono)	Francesc Ortega, Néstor Pindado
Sarastro, sumo sacerdote de Isis y Osiris (bajo)	Viktor Kirillov
Monostatos, moro al servicio de Sarastro (tenor)	Robert Garrigós
Tres muchachos (soprano I, soprano II y mezzo)	Irene Garcia, Victòria Julià, M. Alejandra Santiago
La Reina de la noche, enemiga de Sarastro (soprano)	Marina Serra, Vasilisa Berzhanskaya
Pamina, hija de la Reina (soprano)	Sílvia Sabater, Marta Casals
Tres damas, al servicio de la Reina (soprano I, soprano II y mezzo)	Elisenda Duran, Alba Quinquillà, M. Alejandra Santiago
Papagena (soprano)	Irene Garcia, Mireia Tarragó
Coro	Estudiants Esmuc (dir: Lluís Vila)
Orquesta	Estudiants Esmuc (dir: Daniel Mestre)
Dirección de escena	Susana Egea
Asesoramiento vocal	Ofelia Sala
Pianista repertorista	Daniela De Marchi
Regiduría	Tatiana Komissarova, Ester Castelló

Producció

Beatriz Lavilla Boos

Con la colaboració de ESTAE (Escola de Tecnicas de les Arts de l'Espectacle) de Terrassa y de la Academia de Música Gnesin de Moscú

Assaigs de l'obra, a les aules de l'Esmuc

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Lèxic musical català

Exemples dels anys foscos

Albert Romani
Filòleg i professor de l'ESMUC

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

Per encarrilar la normalització del lèxic musical en català no n'hi ha prou estudiant les fonts més recents: mentre els diccionaris generalistes vagin recollint allò que ja està "implantat" i els que escrivim sobre música anem consultant compulsivament "el" diccionari, seguirà essent com mirar-se el cul amb un joc de miralls. Per sortir del cercle viciós cal recollir dades més antigues, que de passada ens estalviaran haver d'inventar-nos paraules o solucions que ja havien existit. I ara no em refereixo al "vilancet" que, després de dormir quatre segles, sembla que es podria reviscolar amb l'ajuda de l'exposició temporal del Museu de la Música (vegeu l'article anterior). També podem furgar en períodes més recents per observar si hi pot haver alguna continuïtat històrica. Però, deixant a part la tradició oral, algú escrivia en català fa cinquanta anys? I sobre música? Cap a l'hemeroteca falta gent.

TELE-ESTEL (1966 - 1970), núm. 1 (29-08-1966); article *Pau Casals i Kennedy* per Joan Alavedra (començant així, no us estranyi que la revista durés tan poc):

Prengué el cel·lo, i amb el violinista Schneider i el pianista Horowitz, es prepararen a ésser conduïts al Saló de l'Est, on havia de celebrar-se el concert. En entrar-hi els tres intèrprets – Casals davant, amb pas i gest segurs, el violoncel a la mà– [...] Tocaren un trio de Mendelssohn, una obra de Schumann per a cel·lo i piano, i Casals [...] impressionà tothom amb una Suite de Couperin, que tocà amb una dicció i una justesa úniques. I, després, mentre els aplaudiments encara duraven, féu un signe per deturar l'ovació i digué:

–“El cant dels ocells”, cançó popular catalana. [...]

(subratllats meus)

L'estil literari és digne de l'autor del text del *Pessebre*. Però l'ús de "cel·lo" alternant amb "violoncel", a part d'evitar la reiteració i de reflectir un ús oral que encara és viu, grinyola quan un es pregunta si són compatibles la c a la italiana amb la l geminada amb punt volat. I perquè "Suite" amb majúscula i sense cursiva? Quant a l'ús de "popular" en el sentit de 'tradicional', ja Oriol Martorell proposa de fer la distinció, a la mateixa revista a punt de ser clausurada, « cercant una terminologia més adequada a la realitat actual » (12-01-1970). Potser el tema de la cursiva era senzillament un problema tècnic (les màquines d'escriure, simplement, no en tenien): en un article d'Àngel Casas sobre "la Chunga" al núm. 157 (després del maig del 68!), tots els manlleus que podrien anar en cursiva van en rodona i entre cometes: "bailaora", "zapateao", "flamenco" (sic). Però no tothom treballava en condicions tan precàries com Tele-Estel.

SERRA D'OR, gener 1965; article a la secció *La Música* per Sebastià Benet:

El *Concerto*, per a clavicèmbal i cinc instruments [...] ni tampoc del cicle de *lieder* de Schubert *Cant del Cigne* o de les sis *Suites* per a violoncel sol, de J.S. Bach. [...] un estrany parentiu amb els *concerti grossi* del segle XVIII [...] va interpretar la part solista de l'*Adàgio* i *Rondó* concertant [...]

etc.

En aquesta citació he respectat l'ortografia i la tipografia, que són rellevants. En cursiva hi apareixen els manlleus no catalanitzats, però també els títols, que a més van amb majúscula. *Concerto* (es refereix, naturalment, al de Falla) compleix els dos requisits: és el títol original i no pretén ser un genèric, com ho seria en anglès; *Suite*, en canvi, podria anar amb minúscula si no fos també el títol, però la cursiva ens recordaria igualment la pronúncia. És el cas de *concerti grossi*, aquí només genèric en no parlar de cap autor concret. "Clavicèmbal" i "violoncel" segueixen la norma, defugint la temptació dels col·loquialismes. Ens podria semblar, en canvi, que *Adàgio* amb accent greu va contra la norma: no pas contra la de Fabra, vigent llavors i recollida encara per Coromines, que, considerant-lo catalanitzat i substantivat (igual com "al·legro"), permetria formar el plural amb -s i facilitar-nos la vida quan parlem de formes musicals. Tot un exemple de rigor i de sentit comú.

Comentaris (0)

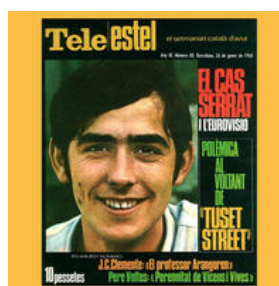
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Partitura oberta

Solitud III: Sol de Murons

Manel Camp
Pianista i compositor. Cap del Departament de Jazz i Música Moderna entre 2001 i 2014

Posa't en contacte

Partitura oberta

Altres publicacions 0

La tercera entrega de *Solitud* de Manel Camp arriba amb *Sol de Murons*, un moviment centrat directament en la llegenda del mateix nom que el pastor explica a la Mila en l'obra de Victor Català. Aquest *Sol de Murons* fa referència a una dona que tenia una cabellera impressionat, conservada com a relíquia a l'ermita del poble, i sobre la qual la Mila fa la següent afirmació: "Per tots els homes del món no hauria donat jo semblant riquesa".

A la interpretació que Manel Camp fa de *Sol de Murons* veiem resplendir en el tema, lentament dibuixat fins a fer-se obsessiu, la bellesa de la cabellera de la noble dama per tots volguda, i que acabarà en convent.

[Sol de Murons .pdf](#) 88,66 kB

Comentaris (0)

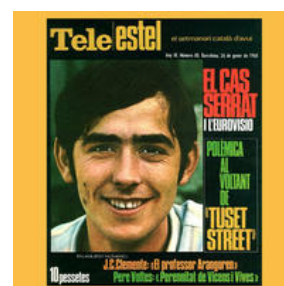
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Gemma Humet

"Una de les coses bones que té l'Esmuc és que em va donar a conèixer gent amb moltes històries diferents"

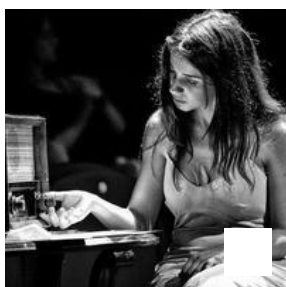

Roser Serrano
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions 0

La vida pot fer un canvi radical en molt poc temps, i la carrera de la Gemma Humet n'és un clar exemple. La cantant catalana cursava el segon curs d'interpretació de piano clàssic a l'Esmuc quan va decidir fer un canvi i començar el superior de cant jazz. Li està anant prou bé.

Com vas començar la teva carrera com a cantant?

Sempre havia cantat, des de molt petita. Tot i així, el meu instrument principal sempre era el piano. M'agradava, i el meu germà gran l'estava estudiant. De fet, vaig entrar a l'Esmuc per interpretació de piano clàssic.

No m'havia plantejat seriosament la possibilitat de poder cantar. En arribar a l'Esmuc i veure que hi havia gent que ho feia com a carrera em va impactar, ja que només coneixia el teatre musical, que es fa a l'[Institut del Teatre](#). Amb el piano cada cop m'hi sentia més aclaparada i, quan cursava el segon curs de superior, vaig veure que havia de fer un canvi. Em va costar, perquè eren molts anys amb l'instrument, però ara n'estic contentíssima, d'aquest canvi!

Així doncs, si et pregunto per alguna de les decisions més difícils que has hagut de prendre en la teva carrera...

Decidir si deixava el piano per tirar-me de cap a cantar o no. Era una situació de "D'acord, vull cantar, però no m'atreveixo a dir que vull cantar", sense que em prenguessin en broma. Però ha sortit bé!

Quan vas acabar l'Esmuc...

Vaig acabar l'Esmuc el juny passat. Des del tercer any de carrera, em va començar a sortir força feina de *bolos* amb gent, projectes... Així que, un cop acabat el superior, he anant continuant el que ja venia fent. Quan estava cursant quart va ser un any molt estressant, a l'Esmuc hi tenia el projecte final, i també tenia molta feina de projectes fora del centre.

Quin va ser el teu projecte final?

Vaig fer un espectacle multidisciplinari amb dues actrius de l'Institut del Teatre, érem quatre músics (piano, violí, contrabaix i percussió) i jo. El focus principal eren les guerres en general. Els textos anaven molt enfocats en el paper de la dona, i jo feia cançons de guerra centrades a com la gent viu la guerra, sobretot dones i nens. La col·laboració del meu pare, Agustí Humet, també em va ser d'ajuda pel que fa a la part directiva.

T'has sentit mai identificada amb alguna lletra que hagas cantat?

Molt, i a moltes. A casa meva, excepte la meva mare, tots som músics. Des de petita he sentit molta música, he après molta música. Recordo molt el meu pare cantant-nos [Alfonsina y el mar](#), de Mercedes Sosa, i [Youkali](#), de Kurt Weill. També recordo que ens posava molts fados, que a mi no m'agradaven, i ara m'encanten.

Com et vas embarcar en el projecte del disc col·lectiu de poesia d'Espriu *Amb música ho escoltaries potser millor*, dirigit per Toni Xuclà?

Coneixia en [Toni Xuclà](#) pel nom, però no hi havia tingut contacte. Va ser a partir d'un [vídeo](#) on canto amb [Toti Soler](#), amb qui tinc el plaer de poder tocar sovint, que ell em va sentir. Arran d'aquí, es va posar en contacte amb mi i em va proposar la col·laboració en aquest projecte.

Quins són els teus projectes actuals?

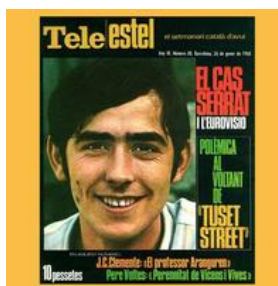
En tinc diversos. Amb el guitarrista [Pau Figueres](#), amb qui vaig compartir estudis a l'Esmuc, toquem en format duet i, a vegades, en quartet. També tinc projectes amb Toti Soler, guitarrista català, alguns dels quals són compartits amb en Pau. Un d'aquests, per exemple, és sobre poesia de Vinyoli, aprofitant que aquest és l'any Vinyoli. En aquest projecte també hi participa l'actor Joan Massotkleiner. Ell recita i jo canto alguns poemes, musicats pel pare d'en Toti.

Contingut Actual

Número 29, juny 2014

Destacats

- A dues veus
- L'entrevista
- Article
- Partitura oberta

- Lèxic musical català

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de **L'ESMUC digital**

Un altre projecte és "U set u quatre, segar i batre", també amb en Toti i en Joan Massotkleiner, sobre el 1714. També és basat en molta poesia i cançons que hem anat recollint que reflecteixen els sentiments de les persones en èpoques de conflicte, com va ser el 1714.

Tot i que l'any Espriu ja s'ha acabat, ens han continuat sortint *bolos* amb el projecte d'en Toni Xuclà [Amb música ho escoltaries, potser millor](#), del qual hem ampliat el repertori amb poesia d'altres autors.

I cançons teves?

Ara estic començant. Tinc intenció de poder treure disc propi l'any que ve, aquest any estic component i decidint què hi va...Encara no sé la formació que tindrà el disc.

Vas fer cant jazz, però t'has centrat bastant en la cançó d'autor.

Potser sí, tot i així amb en Pau fem alguna cosa de jazz de tan en tant. Una de les coses bones que té l'Esmuc és que em va donar a conèixer gent amb moltes històries diferents. Jo havia fet piano clàssic, vaig passar-me al cant jazz, de segon instrument feia *cante* flamenco, i tot d'una et trobes envoltat de gent i músiques diferents. De cada una vaig anar agafant el que més em motivava.

Un projecte ideal?

Per mi tots els projectes que tinc ara mateix són bastant ideals. Mentre pugui cantar, mentre les cançons m'agradi, pugui estar amb els músics que estic... Estic molt contenta de tot el que vaig fent.

Molts projectes són relacionats amb la poesia, no?

Sí, i mira que se'm fa estrany! M'agrada molt llegir, però la poesia mai no havia estat un gènere que m'hagués cridat l'atenció especialment. I ara, amb tot el que m'he mogut i el que estic fent, és un món que m'està atrapant, no ho hauria dit mai!

Amb l'escriptura i les cançons m'ha passat alguna cosa semblant. M'agrada molt escriure, però sovint pensava que no sabia compondre, ni escriure cançons. I quan t'hi poses, veus que potser en saps una mica més del que et penses.

Aquest problema amb la poesia passa més d'una vegada. Creus que ve de l'escola?

Probablement és per la forma com l'ensenyen. Potser és perquè ara em moc més amb tot això, però veig gent de la meua edat que els interessa. Estic coneixent molts poetes joves, i a primer cop d'ull es fa estrany. Però veure que hi ha gent jove preocupada per la cultura m'agrada, penso que és molt important.

Què en penses de l'estat de la cultura actual?

Penso que Espanya està fatal. M'agrada molt l'ambient que veig als cercles on em moc, és molt cultural, però des de dalt ho estan fent fatal, s'ho estan carregant tot. Hi ha els tòpics, com la pujada de l'IVA, però és que et limiten molt més, i en el cas dels bars musicals, els músics cada vegada es troben amb més problemes a l'hora de tocar.

T'has plantejat mai fer alguna cosa fora de Catalunya, o algun projecte?

Sincerament no he pensat mai de forma seriosa en marxar d'aquí, i menys quan m'han començat a sortir projectes. Estic fent el que m'agrada. Potser si anés fora m'aniria millor, o no, però de moment no m'ho plantejo. Em plantejo més, si mai tinc temps i ganes, a marxar una temporada al Brasil o Argentina, per conèixer la música i la gent d'allà.

Com definiries el teu estil?

Uf... és molt difícil posar-me una etiqueta. Estic en molts projectes diferents, i fent coses molt diferents. No ho sé, cançó d'autor mediterrània, potser.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari